

Aleksandar Vučić

Srpska radikalna stranka, Beograd

GODINE PROPADANJA I UNIŠTAVANJA

- *Kada i zašto ste se učlanili u Srpsku radikalnu stranku?*

Učlanio sam se u Srpsku radikalnu stranku '93.godine, kao izrazito nacionalnu i patriotsku stranku i to pre svega zbog hajki koje je u to vreme Milošević vodio protiv stranke, jer je Milošević insistirao na prihvatanju Vens-Ovenovog plana, lagao narod u Republici Srpskoj da je to predivan, fenomenalan plan, a optuživao radikale za ratne zločine, da su fašisti, onakvi i ovakvi, što je bilo sasvim besmisleno. To su bili osnovni motivi što sam se učlanio u Srpsku radikalnu stranku. Dakle, više to nego ekonomski i socijalni program.

- *Kako ste doživeli vaše funkcije u Srpskoj radikalnoj stranci?*

Ja sam od '95. godine u Srpskoj radikalnoj stranci generalni sekretar. A '93, sasvim slučajno me je Vojislav Šešelj pozvao. Nisu imali ko ga da pošalju u jednu radio emisiju, pošto su svi bili angažovani iz rukovodstva stranke u televizijskim nastupima i onda su mene poslali, a neko je slušao... Mira Bobić Mojsilović, mislim... Neko je slušao to, razgovor na Radio Indeksu i javio Šešelju da ima nekog pametnog malog. Šešelj je tražio da me sretne. Sreli smo se i onda me je poslao na neku TV emisiju i tako je to počelo. '95. sam izabran za generalnog sekretara, a '98. sam u martu mesecu izabran za ministra za informacije Republike Srbije. 5. oktobra su "DOS-manlije" preuzele vlast nasilnim, revolucionarnim putem u svakom slučaju. I, evo, sada sam ponovo u opoziciji i naravno generalni sekretar Srpske radikalne stranke.

- *Zašto nasilno?*

Zato što su Amerikanci hteli da po svaku cenu njihove sluge dođu na vlast. Njihove sluge u pravom smislu te reči. Tako podaničku i tako poslušničku vlast nikada nismo imali kao što je ova današnja. Amerikanci su im sve uradili, čak od bombardovanja Srbije, ne bi li uništili što šire infrastrukturu, ne bi li stvorili u Srbiji što veću bedu i time veliko nezadovoljstvo, strah i paniku kod građana, nezadovoljstvo onim režimom. Zatim su sproveli najžešće moguće sankcije, razna čuda, ali ni to nije bilo dovoljno. Onda su uložili stotine miliona dolara, čak i po onome što piše Tim Maršal u svojoj knjizi *Igra senki*, u neke nesrećnike koji su glumili neku opoziciju – OTPOR, G17, u te četiri kampanje i u

Košunicu. U sve njih su uložili ogroman novac i narodu rekli: "Oni su budućnost. Biće vam sve bolje, ukoliko oni dođu na vlast." Oni su došli na vlast. Naravno, nigde ništa nisu uradili. Sve je gore u Srbiji nego što je ikada bilo, ali sada vi to ne možete da promenite. Došli su na silu, jer nikako nije moguće drugačije reći, da su došli mirnim putem, jer ako neko dođe na vlast tako što spali Saveznu skupštinu, koju Hitler nije hteo da spali. Kada se Hitler povlačio iz Beograda, odnosno Gestapo, komandant nemačke tajne policije naredio je svojim agentima da ni slučajno ne smeju da dižu u vazduh Saveznu skupštinu, jer je to jedno od najlepših zdanja u ovom delu Evrope. E, ovi su je spaljivali. Spalili su državnu televiziju, linčovali su Milanovića, linčovali su Komrakova, linčovali su mnoge druge, a da za to niko nije odgovarao. Vidite kako danas to bedno izgleda. Momke koji se suprotstave njihovoj žandarmeriji, koji im se junački suprotstave, oni njih sve hapse, a zato one koji su linčovali ljude koji ni na koji način i ničim nisu mogli da se brane, njih neće da hapse. To je taj dvostruki moral i dupli standardi po kojima se oni ponašaju. Ali ta rušilačka metodologija rada i delovanja je nastavljena od kada su došli na vlast 5. oktobra. Rušilačka u svakom smislu. U Srbiji nije ništa izgrađeno od kako su oni došli na vlast, nijedan novi soliter nije napravljen, nijedan most nije izgrađen u Srbiji. U Novom Sadu su pričali da će još pre tri godine da završe onaj most, i to gradska vlast. Sada imaju i gradsku, i pokrajinsku, i republičku vlast. Nisu pipnuli taj most... Nisu u stanju da za tri godine izgrade nijedan jedini most, nijednu jedinu novu fabriku nisu napravili, nijedan jedini novi proizvodni pogon. Ono čime se oni jedino hvale, kao što možete da primetite, u svakom svom nastupu, u svakom njihovom tekstu, jeste: «Srušili smo kuću onima. Srušili smo objekte ovima. Sedam i po miliona nas je koštalo rušenja kuće Spasojevića.» Zašto to nisu dali nekoj sirotinji, nekim izbeglicama? Od tih sedam i po miliona, ti ljudi su mogli da naprave biznis kakav hoće, da izdržavaju svoje porodice, a ne da budu na državnoj grbači. Ali ono jedino na šta oni umeju da troše pare jeste rušenje, progon političkih protivnika i ništa drugo. U Srbiji niko ništa ne radi, niko ništa ne gradi. U prethodne tri godine, imamo najveći spoljnotrgovinski deficit u istoriji Srbije. U 2002. godini, taj deficit je iznosio 4 milijarde i 55 miliona dolara. To znači da nam je za toliko veći uvoz od izvoza, a samo nam je uvoz robe široke potrošnje bio veći za 800 miliona dolara nego sve što smo mi izvezli. I sirovina, i repromaterijala, dakle svega onoga što stvori naša teška industrija i naše robe široke potrošnje... Ove godine, u prva četiri meseca, imaju već milijardu i 500 miliona dolara spoljnotrgovinskog deficita. Pad proizvodnje u odnosu na prošlu godinu, kada je bila nikakva industrijska proizvodnja, opet je 4,2%. U Srbiji ništa ne radi, ništa ne funkcioniše. Radnici se otpuštaju. 34.000 preduzeća je

u predstečajnom ili predlikvidacionom postupku. Tu radi još 468.000 ljudi. Oni kada dobiju otkaz, imaćemo veći broj nezaposlenih, radnosposobnog stanovništva, nego što imamo i penzionera i zaposlenih. Ko će moći da izdržava toliku armiju ljudi od kojih niko ništa ne privređuje?! A, onda, ključni problem od kako su DOS-manlije došle na vlast. Država je zadužena sa novih milijardu i 800 miliona dolara. Postavlja se pitanje kako ćemo i od čega da vratimo tih milijardu i 800 miliona dolara kad nema nigde nijedne nove fabrike, nijednog industrijskog pogona, proizvodnog pogona, ničega. Od čega ćemo mi da vraćamo kada nam prođu grejs periodi, kada nam dođu kamatne stope, a noviteti na otplatu?! Prosto mi nije jasno šta je neko u ovoj zemlji zamislio.

- *Zašto je Srpska radikalna stranka podržavala SPS i zašto je 98. godine ušla u koaliciju sa SPS-om i JUL-om?*

Nismo mi podržavali SPS. Nešto drugo je bilo u pitanju, što se naravno i nama obilo o glavu, a što nije bila nikakva tajna. Mi smo bili njihovi najžešći protivnici i Vojislav Šešelj skoro da je pobedio. Međutim, Robert Gelbrajt... Kad god bi Šešelj pobeđivao Miloševića, Gelbrajt bi došao u Beograd i rekao Miloševiću: "Možeš i sve tenkove da izvedeš i da pobiješ sve šešeljevce. Taj ne sme da dođe na vlast." Onda se dogodila kriza oko Kosova i Metohije. Već smo bili izgubili Republiku Srpsku Krajinu, kao državu i narod. Dobar deo Republike Srpske. Mi nismo imali izbora. Milošević je ponudio i rekao: «Ja ću da branim Kosovo i Metohiju do poslednjeg daha, po svaku cenu i nikada neću dozvoliti da nam okupiraju Kosovo i Metohiju.» Da mi to nismo učinili, Kosovo i Metohija bi odmah bili okupirani. Ovako smo imali nadu da ćemo uspeti da sačuvamo tu našu teritoriju, bez obzira što mi nismo glupi. Znali smo da će nas koalicija sa SPS-om i JUL-om "koštati", da ćemo izgubiti više od pola, više od 3/4 naše popularnosti i našeg glasačkog, biračkog tela. Sve smo to znali, ali prosto tako nešto... Protiv tako nečega nije se moglo u tom trenutku, jer bilo je pitanje da li država ili partijski interesi. Mi smo pokušali da zaštitimo državu, bez obzira što smo znali koliko će se to loše odraziti po nas. U tome nismo uspeli, jer je Milošević prihvatio plan Ahtisari-Černomirdin, ali su ga prihvatili i svi u tadašnjoj američkoj opoziciji ovde u Srbiji. Jedino smo mi bili protiv tog plana. On je s drugima izglasao taj plan u Skupštini Srbije, sa SPO-om, Veselinovim i ostalima. Mi nismo bili za taj plan okupacije Kosova i Metohije i tada je cela priča otprilike bila završena. Znali smo onda da će nas to "koštati", ali Milošević se makar i posle toga borio da pomogne našem narodu na Kosovu i Metohiji, pa se delovalo privredno i pomagalo, za razliku od ovog danas, gde država pomaže otepljenje Kosova i Metohije.

- *Zašto je uveden novi Zakon o univerzitetu i zakon o javnom informisanju 98. godine?*

Je l' vi znate šta je to što fali Zakonu o univerzitetu, šta je to loše u Zakonu o univerzitetu? Osim što ste čitali da je loše. Osim gluposti koje ste čitali, ja bih voleo da mi neko kaže šta je to loše u Zakonu o univerzitetu. Niko ne zna da mi kaže nijednu jedinu reč. Garantujem da ne znate da mi kažete nijednu reč šta je loše u Zakonu o univerzitetu. Zato što se skupe budale, prevaranti i pokvarenjaci u Beogradu, koji imaju sve moguće medije i zapadnu podršku. Onda počnu da lupetaju gluposti, a sada zakoni koje oni predlažu o univerzitetu su stotinu puta gori. Stotinu puta gori od jednog dobrog zakona o univerzitetu kakav je tada bio. Zakon o informisanju je donet u specifičnim okolnostima predratnog stanja, kada je država morala da se brani pre svega od zapadne propagande, koja je napadala ovu zemlju, koja je tukla po ovoj zemlji, ali su opet te mere bile manje drakonske nego što su ove danas. Danas su, recimo, kaznili Televiziju Marš u Valjevu sa 500.000 dinara nizbogčega, samo zato što je u vreme dana žalosti puštala igrani film. Dakle, nizbogčega. Nije puštala erotski ili porno film, već obični film, ali taj film im je smetao i zato su kažnjeni sa 500.000 dinara. Sa 500.000 dinara je kažnjavan samo onaj koji je išao direktno na rušenje ustavnog uređenja republike, ali posle sudskog postupka. U ono vreme, a sada nije bilo nikakvog sudskog postupka, nikakvog upravnog postupka, već rešenjem organa uprave kakvo je Ministarstvo za kulturu i medije Brani-slava Lečića, s njegovim potpisom. Neko je kažnjen s pola miliona dinara. Dakle, to je šuplja priča, prazna priča, u kojoj su govorili ne znam šta i na kraju te kazne prema Zakonu o informisanju skoro da niko nije ni platio. Da vam kažem pošteno. To smo svi mi znali, a to su znali i oni, ali su glumili nacionalne heroje, izigrali sve i svašta pred svetom, a mi nismo uspeli da se odbranimo i to je naša najveća greška. Nismo uspeli da se odbranimo u etru našem, u radijskom i TV programu. Oni su izvršili pravu najezdu, pravu agresiju s mnogo novca. Srbe nije teško za novac kupovati. Jedan deo Srba nije teško kupovati. O tome govori Tim Maršal, koji kaže da su u Iraku mnogo novca unosili pa nisu uspevali da nađu izdajnika, a ovde bi s malo novca bio red i 20 rezervi da se odmah prijavi, da obavi sve što su oni tražili, što je u njihovom interesu. Prosto smo takav narod. I kada su nas Nemci okupirali '41. godine, Radio Lili Marlen, u kome su radili Srbi... Okupacioni radio, naravno, bio je najveći za Istočnu Evropu, posle Kijevskog radija. Sve su Srbi, saradnici okupatora, radili. Neki glumci danas, poput Olivera Marković i ostalih, koji su pevali nemačkim oficirima i znate već šta još radili s njima u Zoldaten Domu, današnjem Domu vojske Srbije i Crne Gore... Pevali

su nemačkim oficirima, a danas govore o evropskim integracijama, potrebama ulaska u partnerstvo za mir...

- *Kakav je bio Vaš odnos prema režimskim medijima a kakav prema režimsko nezavisnim medijima?*

Reći ću vam. Nisu postojali državni mediji, nažalost. Postojali su mediji koji su bili pod direktnom kontrolom SPS-JUL mašinerije. To su bili državna televizija i kuća “Politika”, a sve ostalo su bili tzv. opozicioni, a u stvari američkim parama plaćani preko “so called NGO”, što bi oni rekli, nevladinih organizacija. Preko njih su plaćali te novine, te radijske i televizijske kuće i nikakve tu razlike u programu nije bilo – i jedni i drugi su bili ostrašćeni, s tim što su ovi bili još ostrašćeniji na ovu stranu nego što su bili partijski mediji SPS-a i JUL-a. Državnih medija nije bilo u pravom smislu te reči, a posebno nije bilo objektivnih medija. Danas je situacija još sto puta gora, jer danas su svi mediji njihovi. Partijski mediji su oni koji su bili partijski, samo su promenili stranu, a ovi su ostali isti – rade za američke sluge, kao što su radili i tad. To je danas naš suštinski problem u državi.

- *Zašto SRS ‘99. godine nije podržala JUL-ov predlog Zakona protiv terorizma?*

Vi ste se dobro spremili za ovaj razgovor, zato što su mnogi zabravili na to. Mi to nismo podržali zato što bi taj zakon bio uperen protiv nas, zato što je to jedan ludački zakon, kao što su ga ovi donosili, ove ludačke zakone. Na kraju vezane za specijalne tužioce, za borbu protiv organizovanog kriminala. Na kraju se uvek ispostavi da ta borba ide protiv političkih protivnika. Mi smo to znali. Znali smo da će to da ide protiv političkih protivnika. Nismo želeli ni za živu glavu da prihvatimo, pa neka izglasaju s kim hoće! S nama neće! Vidite da niko nikada nije hteo da kaže da je to naša zasluga što taj zakon nikada nije bio donet. Ali, evo, ovi su doneli još gore zakone nego što je bio taj nacrt Zakona o terorizmu. Rade ljudi šta hoće! Ovo nisam video u svom životu. Ovakvo divljaštvo, način na koji se ponašaju... Evo, danas sam im poručio u *Kuriru* da bi bilo dobro da mene uhapsu. Sramota bi me bilo pred decom da im jednog dana kažem da me fukara DOS-manlijska nije hapsila. Pa i Mirče... Ja sam po njemu gledao... Da uzmem jednog čoveka za primer kako je mogla njihova propaganda i na koji način da utiče i razara svest i podsvest ljudi. Na svakovrsne načine. To na najlakši način vidite preko tih običnih ljudi, koji su ubeđeni: “Bolji su! Živećemo bolje. Dosta mi je ratova, sankcija. Stiže lova. Biće mi bolje. Budućnost moja je obezbeđena, ovako ili onako.” Od budućnosti nema ništa. Od para još manje. Samo okupirana zemlja. Slobode nigde. Ali šta da radite! Tome je bilo nemoguće suprotstaviti se, jer to je tuklo sa svih mogućih strana. Udarali

su na sve slojeve društva, na sve kategorije stanovništva, na različite plove, na različite socijalne strukture, na različite obrazovne strukture. Bukvalno. Bilo je nemoguće suprotstaviti se tako moćnom neprijatelju s toliko novca. I dugo smo se čak i suprotstavljali koliko su oni novca imali i koliko su ga uložili u razaranje i rasturanje ove zemlje.

• *Ko je odgovoran za rat u Hrvatskoj i Bosni i Hercegovini?*

Pre svega, mislim da je Zapad iskoristio istorijsku težnju Hrvata da ubijaju Srbe i proteruju Srbe s njihovih vekovnih ognjišta i to je tako i počelo '91. godine, kao što su kretali '41. godine. Svaki put kada su Hrvati imali nekog moćnog saveznika, oni su išli... Krivi smo svi pomalo. Oni su išli na to da poubijaju sve muške, srpske glave. Oni su mojoj porodici, mom ocu... On je rođen zato što je bio u stomaku. Inače, ubili su mu i oca i dedu i stričeve i braću. Sve su mu ustaše pobile. Ostavili su mu majku u životu, koja ga je nosila u stomaku u tom trenutku i zato je preživio. On je iz sela Čipuljići, između Bujanja i Kupresa. Iz jednog srpskog sela, u koje su ustaše upale oko '41. godine. Isto se ponovilo '91. Prvo su naše kuće spalili, samo što on tada nije bio tamo, zato što su se svi Srbi izvukli na vreme na Kupres i sklonili se da sačuvaju svoje glave. Trojicu-četvoricu koje su uhvatili, odrali su im kožu i pekli ih na ražnju. Sve se isto ponovilo, sem što Srbi nisu bili ni ljudi ni naivni kao što su bili '41. godine, već su počeli da se brane i organizovali svoju odbranu, pa čak i uz pomoć srpske države, odavde u Srbiji. Zašto da ne? Kakva je razlika? Kakva je razlika između Srbina u Kninu i Srbina u Beogradu, ili Srbina u Beranama i Pljevljima? Nikakva, osim što je Josip Broz, komunistički zlikovac, rekao: "E, mi ćemo to avnojevim granicama da podelimo!" Prosto, u Kninu je živio veći procenat Srba nego u Beogradu. U Kninu je živelo 90% Srba, a u Beogradu i dan-danas živi 76-77% Srba. Dakle, neuporedivo veći procenat je živio u Kninu, ali pošto je Broz rekao: "E, to je avnojevska Hrvatska", tobože oni su priznali avnojevsku Hrvatsku. Oni koji su bili antikomunisti ovde, u opoziciji, a danas su na vlasti, prva stvar koju su uradili je da su priznali komunističke, Brozove tekovine, a to je avnojevska Hrvatska, avnojevska Bosna i Hercegovina, itd. Mi smo se protiv toga borili. Hteli smo da stvorimo... Ako svi drugi imaju pravo na svoju državu, nismo hteli ništa više od drugih. Samo da budemo svoji na svome, ne na tuđoj teritoriji, nego u našoj zemlji, na našoj teritoriji. Nama nisu dozvolili. Džems Bejker i tadašnja američka administracija su prevarili naš narod, našu zemlju. Oni su vodili tu vrstu rata protiv našeg naroda, pomagali su sve srpske neprijatelje, na kraju završivši sa kosovsko-metohijskim Šiptarima. Uspele su da izvrše okupaciju i uništenje jedne srpske države, ali nisu uspeli da unište jednu ideju, koja može jedno vreme i da tavori, ali u svakom slučaju, kao što vidite, sve je jača i sve se više diže i oni će imati sve

veće probleme s tim. Ne mogu da pohapse celu državu što su juče skinuli hrvatsku zastavu s hrvatske ambasade. Ne mogu da pohapse celu državu što je u Novom Sadu 10.000 mladih momaka vikalo: "Pustite Šljivu! Radovan Karadžić i Vojislav Šešelj!" Ne mogu da pobiju sve druge koji će ako već nemaju hleba, tražiti malo slobode i malo srpskog nacionalnog ponosa, koji im je vlast i država oduzela uz pomoć Amerikanaca i njihove okupatorske politike, koju oni nazivaju, zločinački naravno, denacifikacijom.

- *Ja bih sad prešla na studentski protest '96. i '97. godine. Kakav je Vaš stav prema tom protestu?*

Bili smo potpuno indiferentni zato što se mi nikada nismo na takav način mešali, jer su to radile agenture. Uvek. Imao sam tada duel sa Čedomirom Jovanovićem na Radio Indeksu, jer smo mi uvek prvi priznavali rezultate izbora. Rekli smo da su socijalisti pokrali izbore i da treba da se prizna izborna volja građana, ali smo bili protiv onih američkih, nemačkih zastava koje su nošene na tim protestima. Imali smo jedan stav, između jednih i drugih. Svoju politiku. Ni jedni, ni drugi, već treća opcija, najbolja opcija za Srbiju. Sećam se, tada sam imao duel sa Čedomirom Jovanovićem na Radio Indeksu, koji je bio veoma nervozan zbog načina na koji sam se ja njemu obraćao i šta sam mu govorio, pošto je valjda mislio da ću ja da se uplašim od njega kao velikog studentskog lidera, pošto je došao s četvoricom iz studentskog obezbeđenja. Ja sam u jednom trenutku rekao: "Tišina, jer ću sve zajedno da vas prebijem!" Nisu znali šta će sa sobom. Otkud ovaj? Kako to sme neko njima da kaže?! Kako sme njima, junacima, herojima po novinama, neko na takav način da se obrati?! Ali to je bio početak... Nije to bio početak. To je već bila sredina uvođenja zla u Srbiju. Naravno da je Milošević pokrao izbore i da je to morao da vrati. Ali to je morao naš narod da radi, a ne da se to radi preko agentura, preko stranih obaveštajnih službi koje su finansirale taj protest. Nalepnice i sva moguća čuda... Sećate se kako su pokrali one mobilne telefone. O tome je govorio Danijel Boajer i Miša Gavrilović, koji je rekao koliko su novca dobijali i koliko su tih instrumenata, opreme dobijali upravo od šefa CIE za Balkan, Danijela Boajera u Švajcarskoj, itd. Prosto je tada bilo jasno da oni neće odustati od jedne, rekao bih, perfidne okupacije Srbije. Kasnije smo videli da ne prezaju od prave okupacije, tako što će da bombarduju i ubiju dve ili tri hiljade ljudi, ruše mostove i zgrade. Šta da radite? To je i Hitler nekada radio. Oni to rade daleko perfidnije, neuporedivo opasnije, pokvarenije, ali ima još ljudi koji se bore za slobodu svoga naroda. Ima još ljudi i ta ideja slobode makar gubila u srpskom narodu, makar i bila u jednom trenutku manjinska, uvek izbije na površinu i uspe

da pobeđi one koji su saradnici okupatora, koji jesu otvoreni izdajnici i to ne kriju, već se time hvale. Uvek su postojali srpski rodoljubi koji su pobeđivali i Nedićevu Srbiju i Srbiju Aleksandra Obrenovića i mnogih drugih koji su želeli na takav način da je razaraju.

- *Znači, mislite da je građanski protest '96-'97. isto bio finansiran spolja?*

Pa, naravno da je bilo finansirano spolja. Ljudi moji! Toliki mediji koji su to pratili... Nisu oni plaćali... Da ne karikirate te stvari. Nisu oni išli od kuće do kuće, pa davali ljudima pare. Ne! Nego su plaćali troje novina, koje su o tome pisale svakog dana i po 15 strana pisale. Otkle taj novac? Ko je mogao da ga smisli? Kako to da mi danas nemamo nijedne novine, jer nemamo novca ni za jedne novine, ni za jednu radio stanicu, ni za jednu TV stanicu. Kako je to moguće? A oni su imali! Šta su oni? Pametniji, sposobniji? Više rade? Ne, nego što su ovi spolja davali. Na taj način je to bilo finansirano. Sećate se onih nalepnica svakojakih, plakata svemogućih, čuda raznih. Sve je to spolja plaćeno. Ništa odavde.

- *Kako se Radikalna stranka finansirala do 5. oktobra 2000?*

Uvek smo imali najmanje novca. Od svih političkih stranaka, naše političke kampanje su bile najskromnije. Nikada nismo imali ove slike 20 puta 10 m što oni imaju, takozvane bilbordove. Spotove gotovo nikada nismo plaćali kada smo mogli da emitujemo. U poslednje dve izborne kampanje, nismo ih ni imali. Nismo ih nigde emitovali. Nigde nismo zakupljivali termine. Naše kampanje su zaista bile najskromnije. Uvek su bile "pešačke". 1997. godine smo poslednji put imali izborne plakate. To je to... Naša kampanja je uvek bila "sirotinjska" u odnosu na kampanje ovih drugih, koje su bile glamurozne, koje su radile ozbiljne agencije... Mi smo pravili narodne kampanje. Narod teško živi. Sad mi da se nekim glamurom razbacujemo! Ne pada nam na pamet! Niti imamo, niti možemo, a ne bismo to ni radili. Ponašamo se onako kako se ponaša običan svet.

- *Da li Vam je Radio Index davao prostor?*

To je nekada bilo. Sada je to otvoreno režimska stanica. Sada je to jedna idiotska stanica, koju ne sluša niko u gradu, čak ni oni koji rade na njoj. A to je nekada bila dobra stanica. Tamo smo mogli da se pojavljujemo, da radimo, da gostujemo. To je bio radijski prozor u svet. Nekada, naravno!

- *Koji mediji su Vam još davali prostor do 5. oktobra 2000. godine?*

Nekada na Studiju B, dok Voren Kristofer nije došao kada mu je Milošević rekao da tu televiziju koriste antidejtonske snage, pa je Kri-

stofer rekao tadašnjem socijalističkom jurišniku, Nebojši Čoviću, da može da upadne i zauzme studio, pa je Čović upao i zauzeo Studio B. Onda radikalima nisu davali na tu televiziju, itd. To je to, otprilike. Mi više nismo ni imali prostora. Ali, borili smo se. Nemamo ni sada prostora, pa nas još uvek nisu uništili, a napadaju nas svaki dan.

- *Kako ste se informisali do 5. oktobra 2000. godine?*

Kako smo se informisali? Ako me pitate kako sam se lično informisao, informisao sam se tako što sam čitao sve novine. I, naravno, pošto sam znao ko koje novine drži, ko je za koga, uvek sam razmišljao šta jeste, a šta nije istina. Mislim da nigde nije bilo objektivne informacije, ni u jednim novinama. Ni u jednom mediju. To je bio jedini način, jer su svi imali svoju stranu. Jedini način je bio da sami razmišljate šta bi moglo da bude istina na osnovu onoga što ste mogli da vidite i svega što su jedni, odnosno drugi, objavljivali.

- *Zašto se dogodio 5. oktobar 2000. godine?*

5. oktobar 2000. godine se dogodio iz dva razloga. Prvi razlog je unutrašnje nezadovoljstvo naroda i želja za promenama. Unutrašnje nezadovoljstvo pre svega zbog teške ekonomske i socijalne situacije. I želja za nekom vrstom promene, odnosno obećanja da će im biti bolje i lakomislenosti, verovanja naroda da će im biti mnogo lakše, drugačije, neuporedivo bolje nego što je bilo do tada. To je s jedne strane. I s druge strane, ovo naravno ne bi bilo dovoljno. Ni blizu. S druge strane, ono što se dogodilo 5. oktobra dogodilo se zato što su Amerikanci izveli petohtobarsku okupaciju. Maestralno su je izveli, platili ogroman novac. Kad uložite 100 miliona dolara u nečiju kampanju... Dajte meni 3 miliona dolara. Srpska radikalna stranka će biti najjača stranka u Srbiji. A ne 100 miliona dolara. Sa 100 miliona dolara, i majmune koje su angažovali... I majmune iz ZOO-vrta da su angažovali, pobedili bi na izborima. Tako da je prosto to razlog. Imali su toliko propagandnog materijala. Imali su toliko novca. Po 24 sata dnevno išla je njihova propaganda na 150 televizija. U 4 novine, od 32 strane, 32 strane bljuvotina o vlasti i pohvala o njima. I to dnevne – *Blic, Glas, Naša borba, Danas*. Ovi su imali samo *Politiku* i *Borbu, Novosti* su bile negde između, u zavisnosti od toga da li je bio Pero Simić, pa su bili bliži opoziciji, ili je bio Dušan Čukić, pa su bile bliže vlastima, itd... To je ključni i osnovni razlog. Tim Maršal je odlično napisao, dobro je rekao da se nikada ne bi odigrao 5. oktobar da svega toga nije bilo. I, naravno, da nije bilo bombardovanja. Ključna greška Miloševića, sada gledajući s njegovog aspekta... Mi bismo izgubili i ovako i onako zbog koalicije s njim, ali on je izgubio zbog svoje poruke: “Bira narod, a ne NATO”. Zašto? Zato što u srpskom narodu to izaziva podsvesnu reakciju – ako ti Slobo pobeđiš, opet će da bude

neki rat. Deo našeg naroda je prilično plašljiv, strašljiv i samo su hteli po svaku cenu da izbegnu nove sukobe, neko novo bombardovanje i hajde da glasamo i za majmuna Samija ako možemo, samo da ne glasamo za njega. To je bila loša poruka biračima i mislim da je on to shvatio po okončanju izbora. Ali šta da radite! Nekada se ne treba dodvoravati biračima, nego terati svoju priču, pa sad... Hoće ili neće. Šta da radimo! Sada neka im govore – “Na putu za Evropu!”, „Evropska Unija“... Evropsko ovo, evropsko ono. Ućićemo u Evropsku Uniju 2777, ako tada bude postojala Evropska Unija. Te šuplje priče očigledno prolaze u srpskom narodu. Šta da radimo!

- *Kako ste Vi doživeli 5. oktobar?*

Sedeo sam u kući i doživeo ga kao tragediju srpskog naroda. Onda sam izašao napolje, neki drogirani su me napali, pa sam morao da ih prebijem. Dvojica nekih su me napala, bio sam sa sinom. Morao sam da izudarim i jednog i drugog. Nokautirao sam i jednog i drugog. Nisu hteli da se smire nego su ponovo nasrnuli i onda sam ih nokautirao još jedanput. Onda su se smirili. Vratio sam se u kuću i znao sam, naravno, da će Srbija da krene u godine propadanja i uništavanja.

- *Napali su Vas gde...?*

Nasred ulice i to u Novom Beogradu, u koji su se vraćali. Prvo su spalili Saveznu skupštinu, spalili Televiziju Srbije i onda su se vraćali kao heroji, valjda zato što su sve to spalili i mislili da i sa mnom mogu tako. Sada će i mene da tuku i linčuju kao što su Milanovića. Prebio sam ih obojicu. Tako da znate. Nije nikakva tajna. Ja sam to govorio i ranije. Rekao sam im: “Nemojte, ljudi!” Ne, oni su krenuli na mene i dobili po nosu, i jedan i drugi. I svaki put će, kogod misli da može sa mnom na takav način da se obračunava.

- *Da li postoje stvari (do 5. oktobra), koje biste Vi, iz sadašnjeg ugla, drugačije – bolje – uradili?*

Naravno. Vidim milion stvari koje bih uradio drugačije... Tražio bih u krivičnom postupku, odnosno da se pred sudovima opštih nadležnosti odgovara po Zakonu o informisanju, a ne pred prekršajnim sudom. Mislim da je to bila greška. Drugo, pojačao bih kampanju i borio bih se na svaki način protiv “divljanja u etru” američkih medija i njihovih slugu ovde. To je bila jedina šansa da se sačuva sloboda Srbije, a mi to nismo suštinski uradili.

- *A zašto ne pred prekršajnim sudom?*

Tražio bih da se to odlučuje pred sudovima opšte nadležnosti, a ne pred sudovima za prekršaje... Zato što je to nešto logično, ali u onom

trenutku... To bih sada uradio zato što nema ratne opasnosti. U onom trenutku, imali smo ratnu opasnost, državu ugroženu, napadnutu sa svih strana i bilo je rešenje da se na brz način to rešava. Bilo bi dobro i bolje bi bilo pravnički posmatrano – ja sam pravnik – da se ide pred sudove opšte nadležnosti.

• *Šta mislite o ulici kao forumu protesta?*

Pa, svako može da ide na ulicu da protestuje. To je demokratsko pravo što se nas tiče, srpskih radikala. Jedino kod nas nikada niko nije nastradao, niko nije poginuo. Mi smo o učesnicima naših skupova uvek vodili računa, ali je policija... Pre neko veče, kada sam bio kod Šljivančanina, policajac me je udario, iako smo mogli da ih prebijemo k'o mačiče. Te policajce koji su se skupili. Ja sam primio udarac i uopšte nisam hteo da uzvraćam. K'o mačiče smo mogli da ih pomlatimo! Oni se jadni uplašili i počeli da mi se izvinjavaju. Rekao sam: "Nema problema! Vi radite svoj posao. Udarajte, tucite, hapsite. Šta god hoćete. Mi vam u tom poslu pomagati nećemo, ali vam se nećemo ni suprotstavljati, jer smo uvek držali do toga da policija nije kriva." Policija samo obavlja ono što joj vlast naloži. Šta mi je kriv običan policajac?! Kriva mi je vlast koja mu je nešto naredila. Ali to pokazuje dvostruke aršine. Svojevremeno, i to mi je baš Mirče pričao, da ga uzmem za primer. "Joj, šta radi Slobina policija! Bacaju suzavce..." Bace jedan ili dva suzavca. Ovi su sinoć bacili 25 suzavaca na narod. Bacili su 40 šok bombi i bar 500 gumenih metaka su ispalili u masu i ko zna koliko pravih u vazduh. Sada to nije strašno, sada je to demokratija, pravni poredak. Kada je bilo dva suzavca, bez šok bombi, bez gumenih metaka ili sa 100 gumenih metaka, a ne hiljade – diktatura, ludi Milošević, je l' ste videli šta radi. To je prokletstvo u kojem živimo.

• *U vezi sa Zakonom o univerzitetu iz '98.: Vi ste bili član upravnog odbora Univerziteta. Kako je taj upravni odbor funkcionisao?*

Upravni odbor... Isto kao i danas. Potpuno isto kao i danas, s tim što se tada država za nešto pitala, a sada je čista agentura, ali koja opet zavisi od države, državnih para, para vlade koje daje iz budžeta. Ništa se tu nije promenilo, osim što je sada najgora moguća stvar što svakog Srbina progone na univerzitetu, a ustaše univerzitetom vladaju. Najveće ustaše. Istaknuti beogradski ustaša kakav je Marija Bogdanović, rektor Beogradskog univerziteta. Ćubre jedno ustaško! Okorelo Ćubre ustaško! Antisrpsko, itd. Eto, to se promenilo i to je jedina promena danas.

(16. jun 2003, Beograd)